

30. 7. 2009

ID: 57488

Doplnění podání

Výzva podle § 43 odst. 1 o. s. ř. musí být formulována přesně, jednoznačně a srozumitelně. Jejím obsahem nemůže být pouhý demonstrativní výčet skutečností, o které je nutno žalobu doplnit.

(Usnesení Nevyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 2287/2007, ze dne 26.5.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci navrhovatelky D. Z., , zastoupené JUDr. M. G., advokátkou, , za účasti společností C.P. I., a. s., a C. R., a. s., o vyslovení neplatnosti rozhodnutí členských schůzí družstva V. – s. d. P., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 49 Cm 38/2003, o dovolání navrhovatelky proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. listopadu 2006, č. j. 14 Cmo 344/2006-78, tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. listopadu 2006, č. j. 14 Cmo 344/2006-78 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. června 2006, č. j. 49 Cm 38/2003-71, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. června 2006, č. j. 49 Cm 38/2003-71, odkazuje na ustanovení § 43 odst. 2 občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) odmítl návrh navrhovatelky ze dne 3. dubna 2003.

V odůvodnění rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že navrhovatelka se návrhem ze dne 3. dubna 2003 domáhala vyslovení neplatnosti rozhodnutí členských schůzí družstva V. – s. d. P., (dále též jen „družstvo“), od 31. října 1997 dosud. Na výzvu soudu ze dne 7. ledna 2004 k upřesnění nesrozumitelného návrhu „o vylíčení rozhodujících skutečností tak, aby bylo možné stanovit jaký skutek má být předmětem řízení, navržení dalších důkazů a upřesnění žalobního petitu“ navrhovatelka rozvedla v podáních ze dne 3. února 2004, 5. února 2004 a 5. března 2004 skutková tvrzení a navrhla, „aby družstvu bylo uloženo uvést všechna svá rozhodnutí přijatá na členských schůzích po 31. říjnu 1997“ (v podáních uvedla data jejich konání) „do dne vyhlášení rozsudku do souladu s jeho platnými stanovami ze dne 11. května 1995.“ I přes tato doplnění považoval soud prvního stupně návrh za nesrozumitelný a neprojednatelný s tím, že by ani nemohl být podkladem pro výkon rozhodnutí. Podotkl, že neplatnost členské schůze konané 17. března 1998 a členské schůze konané dne 20. srpna 1998 již byla soudem vyslovena.

K odvolání navrhovatelky Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

S odkazem na ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud uvedl, že žalobní požadavek musí být úplný, určitý a srozumitelný tak, aby po jeho převzetí do výroku bylo soudní rozhodnutí po materiální stránce vykonatelné. Zdůraznil, že v návrhu na zahájení řízení musí být určeno, o jakou konkrétní členskou schůzi či shromáždění delegátů jde, a o jaké rozhodnutí na něm přijaté, protože tvrzený rozpor se zákonem či stanovami, zachování prekluzivních lhůt pro podání námitek a pro podání návrhu soudu, je třeba posuzovat u každé z členských schůzí či shromáždění delegátů zvlášť. Navrhovatelka sice na výzvu soudu prvního stupně označila jednotlivé členské schůze, upustila však od požadavku na vyslovení neplatnosti usnesení na nich přijatých a požadovala, aby družstvu byla uložena povinnost uvést „veškerá svá rozhodnutí přijatá na členských schůzích po 31. říjnu 1997 do dne vyhlášení rozsudku do souladu se stanovami ze dne 11. května 1995“. Ani tento „petit“ však

požadavku ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. nevyhovuje a nemohl by být podkladem pro výkon rozhodnutí.

Proti usnesení odvolacího soudu podala navrhovatelka dovolání, odkazujíc co do jeho přípustnosti na ustanovení § 239 odst. 3 o. s. ř. Dovolatelka namítá, že návrh na zahájení řízení má zákonem požadované náležitosti. Uvádí, že se domáhá práva, které má jako členka družstva podle ustanovení § 242 obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) a přiměřeně i ustanovení § 131 odst. 1 obch. zák., tedy práva na vyslovení neplatnosti usnesení členské schůze družstva. Zdůrazňuje, že se nemůže domáhat ničeho jiného, než právě vyslovení neplatnosti usnesení členské schůze. Vyjadřuje přesvědčení, že soud byl povinen pokračovat v řízení, byť mohl dojít k různým závěrům, např. návrh zamítnout pro zánik práva v důsledku prekluze, mohl dospět k různému právnímu posouzení, ale měl se návrhem zabývat. To neučinil a zabýval se pouze tím, zda navrhovaný „petit“ bude vykonatelný. Dovolatelka má za to, že soud nepostupoval v souladu s právními předpisy, nesplnil svou poučovací povinnost a nedal jí možnost případně „petit“ upravit tak, aby jej považoval za vyhovující z hlediska vykonatelnosti. Proto požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V průběhu dovolacího řízení družstvo zaniklo výmazem z obchodního rejstříku k 25. květnu 2007 a jeho právní a procesní nástupkyní se stala společnost V., a. s.. Tato společnost zanikla výmazem z obchodního rejstříku k 16. březnu 2009 poté, kdy byla rozdělena a sloučena se společností C. P. I., a. s., a se společností C. R., a. s.. Usnesením ze dne 20. května 2009, č. j. 29 Cdo 2287/2007-137, Nejvyšší soud rozhodl, že v řízení bude na místo družstva V. - s. dr. P. pokračováno se společností C. P. I., a. s. a společností C. R., a. s.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 239 odst. 3 o. s. ř. a je i důvodné.

Z obsahu spisu vyplývá, že Městský soud v Praze vyzval navrhovatelku usnesením ze dne 7. ledna 2004, č. j. 49 Cm 38/2003-28, doručeným 23. ledna 2004, aby do 15 dnů od doručení usnesení „opravila, doplnila“ své podání ze dne 3. dubna 2003 ve smyslu ustanovení § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1 a 2 o. s. ř. 1) o vylíčení rozhodných skutečností tak, aby bylo možné stanovit, jaký skutek má být předmětem řízení, 2) o další rozhodující skutečnosti a případně o návrh dalších důkazů tak, aby se družstvo mohlo před zahájením jednání vyjádřit ke vše sporným tvrzením a důkazům a soud se mohl na jednání náležitě připravit, a 3) tak, aby navržený výrok rozhodnutí („žalobní petit“) byl přesný, určitý a srozumitelný, a aby mohl být nařízen a proveden výkon vydaného rozhodnutí (zejména doplnit konkrétní členskou schůzi či shromáždění delegátů, jehož usnesení je napadeno). V odůvodnění usnesení soud pouze konstatoval, že navrhovatelce uložil, aby podání ze dne 3. dubna 2003 „doplnila, opravila“, neboť nesplňuje náležitosti stanovené v § 42 odst. 4 o. s. ř. a § 79 odst. 1 a 2 o. s. ř., s poučením, že nebude-li přes výzvu podání řádně opraveno nebo doplněno a pro tento nedostatek nelze v řízení pokračovat, bude vadné podání, kterým se zahajuje řízení, usnesením odmítnuto.

Nejvyšší soud již v rozhodnutí uveřejněném pod číslem 36/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek vysvětlil, že výzva k odstranění vad podání musí obsahovat i údaje o tom, v čem je podání nesprávné nebo neúplné (terminologií stávajícího znění § 43 o. s. ř., v čem je podání neúplné, nesrozumitelné nebo neurčité) a poučení, jak je třeba opravu nebo doplnění provést. Shodný požadavek na obsah výzvy (usnesení) k odstranění vad podání klade i právní literatura (srov. např. Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2006, str. 172-173).

Výzva podle § 43 odst. 1 o. s. ř. musí být formulována přesně, jednoznačně a srozumitelně. Jejím obsahem nemůže být pouhý demonstrativní výčet skutečností, o které je nutno žalobu doplnit. Soud přitom musí brát v úvahu i to, že účastníci řízení nemusejí být v řízení před soudem prvního stupně

zastoupení advokátem, a že výzva musí být proto zcela jednoznačná a srozumitelná i pro osobu, která nemá právnické vzdělání. V projednávané věci bylo povinností soudu přesně specifikovat, která další tvrzení jsou z hlediska hmotného práva nezbytná pro to, aby návrh na zahájení řízení byl projednatelný. Protože výzva tímto způsobem formulována nebyla, nemohla založit účinky podle § 43 odst. 2 o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu (i soudu prvního stupně) není správné ani s ohledem na závěry vyjádřené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 2003, sp. zn. 21 Cdo 909/2003, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 9, ročník 2003, pod číslem 152. V něm dovodil, že požadavek ustanovení § 79 odst. 1 věty druhé o. s. ř., aby z návrhu bylo patrné, čeho se navrhovatel domáhá, neznamená, že by navrhovatel byl povinen učinit soudu návrh na znění výroku jeho rozhodnutí. Nemá-li navrhovatel tuto povinnost, není soud ani návrhem na znění výroku rozhodnutí vázán, považuje-li ho s ohledem na uvedená skutková tvrzení za neúplný či neurčitý. Přitom projednatelnost návrhu na zahájení řízení nelze zaměňovat či poměřovat případnou (ne)úspěšností návrhu.

Jelikož rozhodnutí odvolacího soudu - i soudu prvního stupně - není správné, Nejvyšší soud tato rozhodnutí podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem a odst. 3 věty druhé o. s. ř. zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Domácí násilí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Nahlížení do spisu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náklady exekuce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Územní samospráva](#)
- [Zákonný soudce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přebírání důkazů z trestního řízení před správními soudy](#)
- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)